

# El xinès que es va amputar una cama

La sanitat xinesa va ignorar la malaltia de Zheng Yanliang, un cas prototípic de treballador xinès i exemple viu de l'evolució de la seva economia. Ell mateix es va haver de tallar una cama.

Bernhard Zand  
© Der Spiegel

**J**a tenia la mortalla a punt quan el 14 d'abril de 2012 Zheng Yanliang, un xinès de 48 anys de la província de Hebei, va reunir les últimes forces que li quedaven per aixecar-se del llit i agafar la caixa de les eines. En va treure una serra. Es va col·locar un objecte a la boca per poder-lo mossegar. No en tenia cap dubte. Havia sospesat totes les opcions i va arribar a la conclusió que només n'hi havia una de vàlida, calia que fes quelcom impensable i monstruós a la vegada. Es va posar la serra a sobre de la cama dreta, a un pam dels malucs, i va començar a serrar.

La vida del treballador Zheng Yanliang, que va començar el 1966, segurament s'hauria acabat el 2012 si no hagués estat per un miracle. És una vida que comprèn tot el període de l'obertura de la Xina al món i del gran miracle econòmic xinès. Zheng va contribuir de manera diligent a la transformació a marxes forçades de la societat xinesa, no sols com a pagès sinó també com a treballador migratori, de la mateixa manera com ho van fer milions de xinesos en un país on el progrés de la societat ho és tot i el destí de l'individu, res. La història de Zheng ens mostra què pot passar si algú

falla en aquesta cerca de prosperitat incessant. Quan algú cau, queda eliminat de la cursa. La seva història només la coneixem perquè va fer una cosa inimaginable per sobreviure, i perquè més tard es van fer fotografies del que li havia passat. De milers d'altres xinesos que cauen en aquest camí mentre treballen per incrementar el PIB del país, no en sabem res.

Zheng està assegut al llit d'una habitació de Beijing. Es vol aixecar, però no ho pot fer sense l'ajuda de la seva dona, Zhonghong. "Zhonghong, allarga'm la roba", diu. Li allarga una peça de roba de gasa molt fina. S'apuja els pantalons i mira el que li falta i el que encara li queda. "La carn és massa tova", diu, "massa poca força i massa poc múscul".

S'asseu i amb la tela s'embolica el monyó. Encabeix el monyó a la copa de la pròtesi, la seva dona l'enrosca i la hi posa a lloc. Ara té una cama feta de plàstic i de metall, amb un genoll compost per nou junctures hidràuliques al centre, una cama més curta i un peu revestit amb una sabata de la marca Nike.

I ara la cama esquerra, que Zheng també va perdre més tard, quan el seu nom ja apareixia als diaris xinesos i els metges ja no podien continuar ignorant-lo, i que van amputar de manera adequada. S'estreny un cinturó ample al



voltant dels malucs i de l'estómac per tal de donar estabilitat al tronc. Zhonghong s'ajup, abraça el seu marit amb força i l'aixeca. Durant uns instants Zheng tentineja, però finalment es pot aixecar. Zheng Yanliang, invicte, somriu. "Passa'm el bastó", diu a la dona.

Va trigar set mesos a aprendre a aixecar-se. S'ha estat set mesos vivint juntament amb la seva dona en una habitacioneta situada al costat d'una carretera infinitament sorollosa al sud de Beijing, sense poder dormir a les nits i passant dies de tortura en un centre de rehabilitació, al costat d'altra gent amb discapacitats físiques. Avui ja és l'últim dia. Avui se'n torna al seu poble, a poques hores al sud-oest de la capital xinesa.

## On era el Govern?

El martiri de Zheng ha sacsejat la societat xinesa. La història va aparèixer als diaris i es va compartir milers de vegades a internet. "Què li va passar, a



**MARTIRI DE ZHENG.** La seva història és la d'un home que es va serrar la cama perquè no li quedava cap més sortida. Representa fins a quin punt l'Estat abandona els seus ciutadans.

Zheng tenia 10 anys quan va morir Mao i 15 quan l'economia xinesa es va embarcar en el Gran Salt Endavant. Com a únic fill baró d'un total de quatre germans, va ajudar a conrear els camps de blat que el partit havia assignat al seu pare. Però la finca no produïa prou ingressos per donar menjar a la família, així que Zheng va començar a treballar al sector de la construcció. "Aquesta zona me la conec molt bé", diu des del seient d'acompanyant mentre mira el mar de gratacels que hi ha als afores de Beijing. "Aquí vam construir edificis durant molts anys". Ens explica que llavors no va anar ni un sol cop a la ciutat, i que encara no ha vist la plaça de Tiananmen.

Durant molts anys, la seva vida —com la de milions de xinesos— va consistir a treballar per a la construcció deu mesos l'any, seguits de dos mesos per estar-se a casa. Quan el 1998 es va casar, ja feia molts anys que al país s'havia implantat la política del fill únic. A més, tampoc no hauria pogut sustentar més fills que la nena que va tenir Zhonghong al cap d'un any de ser casats. Més tard, Zheng va treballar en una de les constructores de Hebei, on el cel és ple de centenars de xemeneies. Zheng produïa, carregava i entregava els maons que es van utilitzar per urbanitzar la Xina.

Les pauses i les vacances no formaven part de la seva vida. Zheng era molt treballador, un home fort i sa. Fumava i bevia, però només en les quantitats que es podia permetre, i quan tenia uns quants diners extres jugava a pòquer amb els seus veïns, i un cop al mes se n'anaven a menjar fora. La cuina de Hebei és simple, greixosa i inconfusible: sopa d'ase, carn d'ase i baijiu, una beguda alcohòlica destil·lada feta amb melca que conté un 50% d'alcohol. Abans de marxar de Beijing, Zheng va comprar unes quantes ampolles de baijiu per beure-se-les amb els amics.

### Un viatge ple d'agonia

El monovolum avança a batzegades per carrers no gens nets, deixant enrere →

aquest home, que es va veure forçat a fer una cosa com aquesta?", es preguntava un bloguer. "On era el Govern? On era la Creu Roja?", es demanava un altre. "Alabem el socialisme", va escriure un tercer amb ironia amarga. "Els que viuen en una societat capitalista no tenen ni idea que bé que ens va aquí a la Xina".

Al principi molts es negaven a creure que la història de Zheng fos veritat. Però sí que ho és. I no podem continuar ignorant-la. Mentrestant, un dels cuidadors de Zheng ens explica que fins i tot Xi Jinping, el president de la República Popular de la Xina i el secretari general del Partit Comunista, va preguntar per l'estat en què estava el seu pacient, un home que viu en un país de 1.300 milions d'habitants. El cuidador diu: "El cas de Zheng Yanliang és colpidor". La seva història és la d'un home que es va serrar la cama perquè no li quedava cap més sortida. Representa fins a quin punt l'Estat abandona els seus ciutadans i fins

a quin punt la sanitat xinesa posa els pacients en perill extrem, i fa que s'hagin d'espavilar pel seu compte.

Zheng fa el viatge de tornada a casa en monovolum, passa pels suburbis de Beijing, fins a la província industrial de Hebei. Camions plens de carbó i tràilers carregats amb maquinària de construcció passen espetegant pel carril de la dreta, mentre sedans negres passen rabent pel de l'esquerra. I pel costat de l'autopista passen trens d'alta velocitat que avancen tres vegades més ràpid i que es dirigeixen a altres províncies xineses.

Hebei té una població de 70 milions d'habitants i produeix el doble d'acer que els Estats Units. Els qui allí viuen sempre tenen pressa. Els habitants de Hebei estan ocupats fent tot el que està al seu abast per augmentar la modesta fortuna que han aconseguit amassar en els últims trenta anys. Molts d'ells no tenen ni temps per posar-se malalts ni diners per poder-se curar.

**SANITAT XINESA.** L'Hospital Militar 301, administrat per l'Exèrcit Popular d'Alliberament, és l'hospital més gran i millor del país, però sols s'encarrega de l'atenció sanitària dels líders del Partit Comunista i els treballadors de l'exèrcit.

→ camps buits fins a arribar al seu poble, Dongzang, on els carrers també són buits. La seva dona obre una tanca de ferro. Hi ha una pila de panotxes escampades pel terra del pati perquè s'assequin. "Vaig posar la cama en aquell recipient de fang", explica Zhonghong mentre assenyala cap a un cantó del pati. El dia que Zheng es va serrar la cama va cridar la seva dona i li va demanar que guardés la carn morta en un recipient que hi havia al pati. Va dir que volia que, quan es morís, l'enterressin al seu costat. Al mateix recipient, ara també hi guarda la segona cama.

Mentre va ser a Beijing, un veí va construir una rampa de formigó davant de la porta principal de casa seva, ara la seva dona l'hi empeny amb una cadira de rodes. Zheng va fins a l'habitació on fa tres anys va començar la seva calamitat. Allí es va embarcar en un viatge ple d'agonia a través de la sanitat xinesa, en una odissea que va suposar viatjar centenars de quilòmetres i durant la qual diferents metges el van examinar en diversos hospitals. Tots ells van adonar-se del perill de la situació, però cap d'ells no va emprendre les mesures necessàries perquè es pogués curar. Com que no va rebre cap tractament, va acabar tornant a aquesta habitació. Per morir-hi.

Recorda que "era el sisè dia després de la celebració del Cap d'Any xinès, el 28 de gener de 2012. Estava assegut en aquest sofà verd, jugant a pòquer amb uns quants amics. Quan em vaig aixecar de sobte vaig sentir un dolor terrible aquí". S'assenyala l'engonal.

Al cap d'una hora ja gairebé no podia moure la cama. Al poble no hi ha cap

## ZHENG NO PODIA ENTENDRE PER QUÈ ELS METGES NO L'OPERAVEN MALGRAT LA GRAVETAT DEL SEU ESTAT

metge, només un auxiliar d'infermeria, Zheng Kexin, que és qui el va examinar aquell dia. Al cap de tres anys, aquest auxiliar encara fa la mateixa feina. Pagesos i treballadors migratoris solen portar a l'ambulatori aquelles persones que estan malaltes o que han pres mal, embolicades amb mantes. Fan cua a fora de l'edifici. Mentre l'auxiliar d'infermeria parla, no paren de trucar a la porta. Pares i mares li demanen que vagi a visitar nens que estan malalts, que gemeguen de dolor. "És clar que recordo el cas de Zheng", diu.

"Li vaig receptar analgèsics i el vaig enviar cap a casa. No m'agradava la pinta que tenia, però cada tarda tinc uns 20 o 30 pacients. Quan no hi ha la meua dona n'he d'atendre uns 3.000. El telèfon sona nit i dia."

Zheng va tornar cap a casa, però llavors la cama se li va tornar pàl·lida i freda, va començar a perdre sensibilitat i els dits se li van tornar de color blau. Els seus amics el van pujar a un cotxe i el van dur a Baoding, una ciutat de províncies. A les zones rurals no hi ha servei d'ambulància. La dona de Zheng va agafar tots els diners que va trobar. La nit de Cap d'Any els xinesos es regalen diners. La parella tenia 3.000 iuans, uns 400 euros, a casa.

L'hospital de la Universitat de Hebei és un dels tres hospitals més grans de Baoding. Té 1.500 llits i cada any s'hi duen a terme més de 20.000 operacions de cirurgia. L'edifici està mig en ruïnes i té hospitalitzats molts més pacients dels que hauria de tenir. A la planta de cirurgia general, l'onzena, on Zheng va anar a parar aquella nit, hi ha pacients ajaguts en llits escampats pels passadissos o en estoretes que hi ha als replans de les escales. Fa pudor de tabac i d'orina.

Quan passaven deu minuts de les onze de la nit, un metge d'urgències va examinar Zheng i el va transferir a la zona de cirurgia. Segons l'informe mèdic, Zheng tenia un fort dolor a totes dues cames i feia tres mesos que se l'havia operat d'apendicitis. "Cap més



anormalitat", es pot llegir a l'informe. Li van receptar analgèsics.

### "En estat crític"

Aquella nit Zhonghong va veure com les cames del seu marit, per la part inferior, s'anaven tornant cada cop més pàl·lides, els peus van començar a girar-se cap enfora en una posició molt estranya. Va arrossegar el seu marit fins al lavabo unes quantes vegades. L'endemà al matí se li va fer un ultrasò i una ressonància. Finalment, li van fer el diagnòstic. "Trombosi arterial a totes dues cames", va escriure el doctor Li Riheng, que va dir que Zheng es trobava en "estat crític". Això no obstant, a l'hospital universitari li van donar l'alta i el van enviar a l'Hospital Militar 301, a Beijing.

Els vasos sanguinis que feien arribar sang a les cames de Zheng estaven em-



bussats, d'això se'n diu oclusió arterial aguda. Si es tracta aviat, les probabilitats de millora són altes. "Però si l'operació es retarda més de 12 hores", segons llibres especialitzats, "hi ha risc que es perdi l'extremitat".

Zheng no podia entendre per què els metges no l'operaven malgrat estar davant d'un diagnòstic tan evident, ni tampoc per què al cap de 20 hores que hagués presentat els primers símptomes encara l'enviaven a un altre hospital situat a 160 quilòmetres de distància. I és que no té explicació. Al cap de dos anys es va dirigir al departament de queixes de l'hospital amb la mateixa pregunta, però la queixa va ser rebutjada.

"Per què ho pregunteu", demana el doctor Zhang Aimin, de 50 anys, el cap de departament de cirurgia general de l'hospital quan li fa la mateixa pregun-

ta. Diu que sí que recorda el pacient. "Aquest home, moralment, no val res. Només explica aquesta història per treure'n diners".

Desesperat, Zheng, que sentia tan de dolor que no parava de desmaiar-se, va ordenar a la seva dona que demanés 10.000 iuans, uns 1.500€, a amics. La parella va anar fins a Beijing, un trajecte que va durar quatre hores.

### Un hospital d'elit els va negar l'accés

L'Hospital Militar 301 està administrat per l'Exèrcit Popular d'Alliberament, és l'hospital més gran i un dels millors del país. Té 4.000 llits, atén 3,8 milions de pacients externs i té 110.000 pacients hospitalitzats cada any. Segons la seva pàgina web, l'hospital "s'encarrega de l'atenció sanitària dels líders del Comitè →

# El Temps

## Nova maqueta

## Nous opinants

## Nou format

## Nou Temps



## Ja al teu quiosc

Per fer-te  
 subscriptor entra a  
[www.eltamps.cat](http://www.eltamps.cat)  
 escriu-nos a  
[subscripcions@eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)  
 o telefona al  
**902131025.**

Us atendrem de  
 9.00 a 14.00 hores

**CONDICIONS LABORALS.** Els salaris dels metges són baixos. Mal pagats, tenen massa feina i estan constantment exposats als atacs dels pacients que se senten impotents. Un de cada quatre té depressió.

→ Central del Partit Comunista, de la Comissió Militar Central i dels treballadors de l'Exèrcit Popular d'Alliberament i de les tropes que hi ha a Beijing". Si el president de la Xina patís una oclusió arterial a les extremitats inferiors o fins i tot una afecció menys greu que requerís tractament, l'ingressarien a l'Hospital 301.

Els oficials que ocupen un alt càrrec se'ls atén a l'ala VIP, que disposa de seguretat militar; mentre que els pacients externs s'estan en una sala d'espera feta de marbre, vidre i crom que podria ser el doble de gran que l'àrea de facturació d'un aeroport important. Zheng Yanliang era un pacient d'urgències, i el cirurgià vascular que el va examinar el va enviar directament al departament d'ortopèdia. Va adonar-se que la cama dreta del pacient ja no es podia salvar amb cirurgia vascular i va demanar que els companys del departament d'ortopèdia revisessin les condicions d'amputació. Zheng es va passar la nit o bé en sales de consulta o bé estirat en una llitera amb rodes al passadís de la sala d'urgències. Un metge va explicar a la seva dona que l'amputació era el primer pas d'una llarga cadena de tractaments que, en total, costarien uns 300.000 iuans (40.000€), una suma de diners que no haurien pogut arribar a aconseguir encara que s'haguessin venut tot el que tenien.

A més, el doctor va explicar que no podien dur a terme l'amputació, perquè caldria que el teixit de Zheng tornés a formar una "línia clara". Segons el doctor, aquesta "línia clara" indicaria el punt on se li podria practicar l'amputació. Si volien que l'operació es fes a Beijing, va dir el doctor, caldria que augmentessin el dipòsit. Els 10.000 iuans que la parella havia ingressat la nit passada ja se'ls havien gastat.

Zheng no volia marxar de l'Hospital Militar 301, i tampoc no volia morir. Però no li quedava cap més sortida. Havia arribat al final de la cadena de serveis que el sistema sanitari xinès podia oferir a un home en estat crític.



### Calia que s'espavilessin pel seu compte

L'endemà, a les vuit del matí, un dels millors hospitals de la Xina va donar l'alta a Zheng Yanliang. El metge que el va atendre va escriure a l'informe mèdic que "el pacient està al corrent de la situació en què es troba. Malgrat això, rebutja quedar-se a l'hospital". Segons l'informe, Zheng estava "avisat que, si posposava el tractament, ell seria el responsable de les conseqüències". Zheng va pagar 11.000 iuans per la nit que va passar a Beijing i 1.800 més per l'ambulància que el va portar fins a Baoding.

El partit s'ocupa que el país prosperi, que es construeixin cases i carreteres, que es creïn llocs de treball i que sigui un país segur. Però la Xina ha ignorat durant molt de temps la salut dels seus ciutadans. El sistema sanitari comunista es va col·lapsar en privatitzar-lo a l'inici de les reformes econòmiques que va fer el Govern xinès. Aquell sistema sanitari gairebé havia doblat l'esperança de vida dels xinesos dels 35 als 68 anys i havia reduït fins a un 80% la mortalitat infantil, un dels pocs mèrits del Govern de Mao.

Llavors va pujar al poder Deng Xiaoping, els xinesos van augmentar el seu poder adquisitiu, però la seva salut no va millorar gaire. Els únics que estaven assegurats eren els funcionaris i els

membres del govern; els pagesos i els treballadors migratoris s'havien d'espavilar pel seu compte.

Calia que els familiars omplissin el buit que havia deixat el Govern. Zhonghong va rumiar qui els podria ajudar i quins amics i parents tenien contactes. Va pensar en un nebot que estudiava medicina i li va trucar. El nebot coneixia un cirurgià a Baoding i el van anar a veure.

El doctor Li, el cirurgià, va rebre la parella a l'Hospital Núm. 252 de Baoding, però a títol particular, no com a doctor. Els va fer un favor. No hi ha constància d'aquesta trobada, tan sols tenim la versió que expliquen Zheng i la seva dona. Quan es va posar en contacte amb el doctor Li via telefònica, ens va dir que no havia sentit a parlar mai de cap pacient que es digués Zheng Yanliang.

"Ens va dir que la malaltia de Yanliang l'havia vist als llibres", diu la dona de Zheng, "però que mai no s'havia trobat res semblant a la vida real". Els doctors de Beijing tenien raó: era massa aviat per practicar una amputació. Zhonghong va preguntar si hi havia manera que el coàgul es pogués dissoldre, però el doctor va contestar que no, que ja era massa tard. Els va dir que, si no hi feien res Zheng només viuria una o dues setmanes més. Però que si els coàguls es dissolguessin



IMAGINECHINA

i hi hagués fragments que arribessin al cor, moriria a l'acte.

### El final de la cadena

"Feia dos dies que no dormia", va dir Zhonghong. "Ens havíem gastat tots els diners. Ens havíem endeutat. I tot i així no teníem prou diners perquè es pogués operar. Calia prendre una decisió. Vaig dir al meu home que ens n'anéssim cap a casa i que ja es recuperaria". Va pensar que se l'enduia a casa a morir.

Era un dia del mes de febrer de 2012, Zheng estava ajagut al llit. Se li va receptar Tramadol, un analgèsic; primer li punxaven injeccions de Tramadol cada 12 hores, després aquest interval de temps es va reduir a quatre hores i, finalment, a dues hores. Al cap de tres dies va començar a tenir al·lucinacions i veia volar fantasmes per l'habitació. Cada cop tenia la cama més negra. Zhonghong li canviava els bolquers, però aviat no va fer falta, perquè ja no menjava. Bevia aigua quan la seva dona n'hi feia empassar gola avall. No suportava que la seva mare o la seva sogra s'estiguessin al seu costat. Zhonghong s'asseia amb ell, esperant que es morís. La seva germana el va anar a visitar i li va dir que li havia comprat una mortalla. Aquí és on la història de Zheng s'hauria pogut o s'hauria hagut d'acabar.

### Però Zheng no va morir

La cama, per això, ja era morta. Un matí, després d'haver estat onze setmanes semiconscent, es va despertar i la cama dreta ja no li feia mal. Era el 12 d'abril de 2012. Ara bé, la cama li feia pudor, perquè el procés de descomposició ja havia començat. Zheng no podia suportar veure-la així. Al cap de dos dies va demanar a la seva dona que li passés la serra que hi havia a la caixa d'eines que



tenia sota el llit. "Ajuda'm a serrar-me la cama", li va dir. Zhonghong s'hi va negar. Van discutir i ella va sortir de l'habitació. El va deixar sol. Zheng va agafar la serra i va començar a tallar-se la cama, però gairebé no va sagnar. Els ossos estaven molt debilitats i el teixit ple de cucs. Zheng va mossegar tan fort el tros de fusta que tenia a la boca que es va trencar un queixal. Quan la seva dona va entrar a l'habitació i va veure què havia fet, es va desmaiàr.

### Metges desesperats

Avui dia, una malaltia greu com la de Zheng pot portar una família a la ruïna. En aquest nou mil·lenni, nou de cada deu xinesos no tenen cap assegurança mèdica i, fins i tot ara que les elits urbanes tenen més poder adquisitiu, els salaris dels metges són baixos. Mal pagats, amb massa feina i constantment exposats als atacs de pacients agressius que se senten impotents. Els metges de la Xina estan desesperats. Un de cada quatre té depressió.

El partit intenta trobar una solució al problema. A principi de 2003, la Xina va començar a oferir assegurança mèdica a la població rural. Té com a objectiu augmentar el nombre de metges d'1,5 a 2 per cada 1.000 habitants de cara al 2020 (la ràtio a Alemanya és de 3,8). Oficialment, gairebé tot ciutadà xinès disposa d'una assegurança mèdica, un èxit reconegut per l'Organització Mundial de la Salut. Però és un sistema delicat. Als pacients que visiten un ambulatori local se'ls retorna entre un 70% i un 80% de les despeses. Aquesta xifra cau fins al 60% en el cas d'aquells que visiten un hospital i, pel que fa als que són atesos en edificis més moderns com l'Hospital 301 de Beijing, la mitjana baixa fins al 30%. A més, independentment d'on s'atengui el pacient, cal que es pagui per avançat.

Quan Zheng es va serrar la cama, va deixar d'estar a les portes de la mort.

Va començar a menjar altra vegada. Zhonghong va tirar iode a la ferida. Els veïns, que feia setmanes que no entraven a la casa, van tornar a visitar Zheng, que començava a recuperar-se.

La història de Zheng també s'hauria pogut acabar aquí, i el món no l'hauria coneguda. Podria haver continuat com ho va fer els mesos següents. Un treballador xinès viu en un poble i té una gran discapacitat, la seva família el →



## A L'ESTIU DEL 2013 LI VA PASAR PEL CAP EXPLICAR LA SEVA HISTÒRIA A UN DIARI

→ cuida tan bé com pot, la seva germana li compra una cadira de rodes, el Govern li concedeix una pensió per discapacitat de 129 iuans (20€) al mes. En lloc d'anar a la universitat, la seva filla es posa a treballar en una fàbrica de sabates; però, així i tot, no tenen prou diners. Hauria pogut continuar vivint en la pobresa, dia rere dia, any rere any. Potser s'hauria mort aviat d'una trombosi a l'altra cama, d'una infecció o a causa del mal estat en què estaven els seus ronyons. Que la història de Zheng no s'acabés així és degut a un altre miracle que hi va haver a la vida d'un home que ocupava l'últim lloc a la cua de la Xina.

### Una història tràgica fa la volta al món

Zheng no es va rendir i, a més, va tenir sort. L'estiu del 2013, al cap de més d'un any que s'hagués amputat la cama, li va passar pel cap explicar la seva història a un diari. Amb prou feines sabia res de diaris, ni tan sols com es deien. Va trucar a informació per obtenir els noms i els números de contacte d'uns quants diaris de Beijing. Va parlar amb diferents

periodistes, però no se'l van creure. Un d'ells li va proposar que contactés un diari local de Baoding. Un periodista el va anar a visitar, li va fer fotos i en va escriure un article.

"Ara tots em vénen a veure", diu Zheng.

Una de les persones que el va visitar va ser el doctor Han Bin, el director de l'Hospital Núm. 2 de Baoding. Li va examinar la cama esquerra i li va dir que se'l volia endur a l'hospital immediatament. Zheng li va dir que no podia pagar-se l'operació; però el doctor li va assegurar que "ens en farem càrrec". Li van amputar la cama esquerra. Zhonghong la va embolicar i la va col·locar al recipient de fang que tenen al pati, juntament amb l'altra cama.

Un dels periodistes va publicar el número de compte de Zheng a internet. Al cap de pocs dies les donacions arribaven als 320.000 iuans.

A la primavera de 2014, l'associació de discapacitats de Baoding va trobar un centre de rehabilitació que va admetre Zheng i que li va proporcionar dues cames prostètiques. Zheng es va repartir les despeses amb l'associació i el centre de rehabilitació. Dels 320.000 iuans que li van donar, encara li'n queden 18.000.

### Hi ha alguna cosa del nostre sistema que no funciona

Quan se li pregunta si creu que en la història apareix cap dolent, arronsa les espatlles. Només pot pensar en un

heroi. La seva dona. "Jo era pobre quan ens vam conèixer", diu, "i encara ho sóc. M'ha ajudat. Crec que n'està molt, de mi".

Li Zhang, l'alcalde del poble, diu: "A Zheng li vam concedir una pensió per discapacitat. Què més podíem fer?"

Dou Dashun, un regidor del poble, ens explica que "si jo m'hagués trobat al lloc de Zheng, simplement m'hauria esperat a morir. No hauria causat tant de dolor a la meva família i no m'estaria gastant els diners del país".

El doctor Xu Yongle, el cirurgià vascular de l'Hospital 301 de Beijing, que va examinar Zheng fa tres anys, que va classificar el seu cas d'urgent i que el va transferir al departament d'ortopèdica, afirma que "si un pacient acaba ajagut al llit de casa seva i se serra la seva pròpia cama, hi ha alguna cosa del nostre sistema que no funciona".

Zheng, amb l'ajuda d'un parell de crosses, ara s'està dret dins de casa seva, mirant per la finestra que dona al pati. Observa el recipient de fang que conté les seves cames, o el que en queda (pols, ossos, les restes de tot plegat). Les cames de Zheng l'han precedit a la vida que hi ha després de la mort, un lloc on ell ha refusat acompanyar-les, i sembla que no pensa fer-ho fins d'aquí a molt de temps. Zheng Yanliang s'està dret al menjador de casa seva, viu, un home de cap a peus. •

*Traducció d'Andrea Pérez Gurbés*